

diæ Dei erga pios & Ecclesiam, quæ seruat in arca, quæ est Christus: pereuntetoto reliquo mundo. Huc Petrus 1. Pet. 3. nos reuocat aquæ diluuii comparans baptismum nostrum, quo seruamur virtute resurrectionis Christi, non minus quam Noach per arcam seruatus fuit in diluuiio.

24. ROBORAVERUNT AVTEM SE AQVÆ CL. DIEBVS. Tamdiu aquæ steterunt in vigore sine remissione, etiamsi post diem quadragesimum se roborare, id est, crescere desierunt B saltem vehementer. Putat A. Ezra, nec improbat *Mercerus*, pluuisse quidem etiam post 40. dies, sed remissius, nec continenter, vt prius. Ideo dicit, tamdiu aquas fuisse roboratas, iam omnia interierant, Noach cum suis excepto: steterunt tamen aquæ totos dies 150. vt nihil omnino vitale relictum de pristino mundo, ne ouum quidem, aut semen,

aut quicquam, quod potentia vitam haberet, fuisse constaret: Omnia siquidem tam diuturnis aquis penitus computrescere necesse fuit.

Textualis est *questio*, vnde hi 150. dies inchoandi: an à primo pluuiarum die, an vero à fine 40. dierum. *Iosephus* posterior sentit, quem sequitur *Caietanus*. *Ambrosius* & *Lyra* prius statuunt, quibus & ego assentior. Miror vero, *Pererium* vtramque sententiam probare: cum posterior consistere non possit cum iis, quæ vers. 4. cap. 8. dicuntur, arcam quiesuisse mense 7. die 17. Quiescere enim non potuit intra hos dies 150. quando in vigore steterunt aquæ. A die autem 17. secundi mensis, quo cœperunt pluuiæ vsque ad 17. diem 7. mensis, præcise sunt dies 150. Vnde etiam colligitur mensium & annorum ratio ante diluuium: vt postea explicabitur.

Perer. Com.
lib. 12. pag.
250.

CAPITIS OCTAVI

Argumentum, Vsus, Partitio.

HOc capite describitur catastrophe horribilis iudicij in impium mundum editi, & quomodo, quod dictum erat cap. 7. vers. 23. Noach cum suis in arca seruatus, tandemq; inde quasi ex sepulchro liberatus, ac mundo restitutus fuerit, exponitur. Tandem enim aquæ recesserunt, & terra deluuiio liberata, rursus sicca apparuit, haud minore Dei miraculo, quam olim in prima creatione potentia verbi Dei ex aquis abyssi extracta fuerat. Atque tunc Noach cum familia cunctisq; animalibus ex arca iussu Dei in mundum nouum quasi nouus hospes pedem posuit, cui & *σὺ τῆρα* obtulit, & de nunquam redituro vniuersali diluuiio, sed firmiter mansuro dehinc naturæ ordine promissionem accepit.

Audiamus igitur Exemplum singularis prouidentie Dei, qua suos in periculis extremis non destituit nec eorum obliuiscitur, sed creaturas omnes, cum maxime videntur aduersari, in salutem eorum dirigit: Praclare item obedientie & pietatis Noach: qui, vt arcam non erat ingressus: ita eam nec egreditur iniussus: Vnde actiones nostras ad Dei verbum, tanquam ad vnicam rectitudinis normam perpetuo conformare discamus. Denique immense etiam misericordie Dei, qua cultum piorum benigne acceptat, & ad seruandum mundum gratuito se obligat.

Partes principales duæ sunt:

I. De cessatione diluuii, vsque ad vers. 15.

II. De Noach egressu ex arca.

Priore distincte narratur, quibus cau-

lis, quando, & quantopere aquæ decreuerint, terraque tandem rursus aruerit: & quid interim Noach ad explorandam diluuii cessationem in arca fecerit.

Poste-